

Arrest

nr. 160 992 van 28 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 21 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een inreisverbod van 14 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. JANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 februari 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Dit is de thans bestreden beslissing en deze is gemotiveerd als volgt:

“Inreisverbod

Aan de heer,

Naam, voornaam: K(...) J(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Siërra Leone

INREISVERBOD

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 21.05.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.05.2013, hem betekend op 21.05.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 20.06.2013."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

"Dat het inreisverbod van de maximale duur van 3 jaar dubbel gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing:

- enerzijds op basis van het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 16 mei 2013, aan verzoeker betekend op 21 mei 2013;*
- anderzijds op basis van het feit dat verzoeker nog geen stappen ondernomen zou hebben om het grondgebied te verlaten en op 20 juni 2013 een aanvraag heeft ingediend op basis van art. 9bis van de wet van 15 december 1980.*

Dat deze beslissing alleszins al intern tegenstrijdig is: het is immers maar logisch dat verzoeker niet vrijwillig het bevel heeft verlaten, gezien hij onmiddellijk hierna een verzoek op basis van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 had ingediend vanuit België, en hierin alle buitengewone omstandigheden heeft opgesomd waarom hij de aanvraag niet kon indienen vanuit zijn land van herkomst. Verzoeker diende de beslissing hiervan eerst af te wachten en verwijst naar de vaststaande praktijk dat geen bevelen om het grondgebied te verlaten worden uitgevoerd gedurende de behandeling van een aanvraag op basis van art. 9bis van de wet van 15 december 1980. Dat deze interne tegenstrijdigheid in de motivering dan ook een schending uitmaakt van de motiveringsplicht. Dat vervolgens geenszins wordt gemotiveerd waarom meteen de maximale periode van het inreisverbod, met name 3 jaar, aan verzoeker wordt opgelegd en een mindere periode niet als voldoende beschouwd zou kunnen worden. Dat dit gebrek aan motivering van de "sanctiemaat" van drie jaar, een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

2.2. De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Verzoeker stelt vooreerst dat de beslissing tegenstrijdig is omdat het logisch is dat hij niet vrijwillig het grondgebied heeft verlaten, gezien hij onmiddellijk erna een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende. Hij diende de beslissing hierover af te wachten, en verwijst naar de vaststaande praktijk dat geen bevelen om het grondgebied te verlaten worden uitgevoerd gedurende de behandeling van een aanvraag op grond van artikel 9bis.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde ertoe gehouden is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Verzoeker betwist niet dat hem reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend waaraan hij geen gevolg heeft gegeven, en toont verder niet aan dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis een opschortende werking zou hebben ten aanzien van de uitvoerbaarheid van een bevel, dan wel dat dat met zich zou brengen dat artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° niet zou kunnen worden toegepast. Verder toont hij ook niet aan dat deze bepaling slechts zou kunnen toegepast worden in de hypothese van een gedwongen verwijdering, zodat niets erop wijst dat hij kon worden ontslagen van de plicht om vrijwillig uitvoering te geven aan het eerder verleende bevel om het grondgebied te verlaten. Een tegenstrijdigheid in de motieven is geenszins aangetoond. Dit middelonderdeel is niet gegrond.

In de bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd met als reden dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Er wordt gespecificeerd dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 21 mei 2013 en dat verzoeker nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten. Verder wordt erop gewezen dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat het verplicht opleggen van een inreisverbod niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 272 898 en 227.900).

Waar verzoeker betoogt dat niet is gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod gaat hij ten onrechte voorbij aan het gegeven dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoeker nadat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend niet alleen niet het grondgebied vrijwillig heeft verlaten, maar ook een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit laatste gegeven heeft betrekking op de termijn van het inreisverbod. Verzoeker kan derhalve op dit vlak niet worden bijgetreden. De verwerende partij moet niet motiveren om welke reden *“eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn”*, maar moet de verzoeker inzicht geven en er blijk van geven dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. In casu is hieraan voldaan. De verwerende partij moest dan ook niet de motieven van de motieven gaan uiteenzetten.

In de mate dat verzoeker alludeert op de discretionaire bevoegdheid die de verwerende partij ter zake heeft, terwijl in de bestreden beslissing de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, komt het aan hem toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van drie jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motivering desbetreffend in de bestreden beslissing

kennelijk onredelijk is. Verzoeker blijft daartoe volledig in gebreke. Een schending van de door verzoeker opgesomde beginselen, die het hiervoor besprokene niet overstijgen, is derhalve niet aangetoond.

2.3. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. WIJNANTS